

(глава пѣти)

— Ти ще се разкайвашъ нѣкога за този день! . . . —
извика следъ него Асѣнь.

Тогава севастократоръ Йоанъ се доближи до него —
отъ очитѣ му струеше злоба и презрение — и направи нѣ-
какъвъ знакъ на тѣлохранителитѣ.

Позорна плесница отекна по мургавото лице на Асѣна.
Въ мигъ той извади меча си, но веднага биде вър-
занъ и отведенъ. Следъ четири дена го пуснаха и оставиха
да заmine съ другаритѣ си. Споредъ Йоана българитѣ не
бѣха опасни и не трѣбваше да се обръща внимание на за-
плахитѣ на честолюбивия боляръ.

Заедно съ тѣхъ замина за България и хубавата дѣ-
щеря на протокелиата Данаила. Зоя се бѣ пленила отъ ру-
сата хубостъ на чужденеца, а протокелиатътъ отъ богатства-
та на князь Алцековия синъ. Само Бѣлгунъ бѣ свилъ веж-
ди — отъ ромейки нищо добро не е видѣлъ Преславскиятъ
дворецъ — а следъ кѣса размисълъ бѣ добавилъ бавно и
строго — проклевамъ този отъ башиния ми родъ, който
вземе ромейка . . .

И съ безкраенъ копнежъ мисълта му бѣ догонила да-
лечния сияенъ образъ на Елена — Белотовата братов-
чедка.

ГЛАВА III.

Всички друмове, които водѣха за кулата на Търнов-
скитѣ боляри, бѣха почернѣли отъ безкрайната върволица
хора, дошли за освещаването на храма, построенъ въ честь
на светеца — войникъ Димитъръ. Но всички тѣзи, въ чиито
гърди горѣше светиятъ пламъкъ на благочестието, криеха
дълбоко въ сърдцето си една скрита вълнуваща надежда.
Нѣщо щѣше да стане. За това набожнитѣ пѣтници носѣха
подъ дрехитѣ си оръжие.

Смѣтенъ шумъ се дигаше къмъ ослѣпителната синева
на пролѣтното небе. По гладката сребриста повърхность
на Етъра се ронѣха дълги, свѣтли трѣпки. Все повече се
притискаше гѣстата навалица около малката света сграда,
която бѣ вече препълнена съ знатни богомолци.